

Andersson 10

Slagtryk. Februar, 2011.

Slagtryk
Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 1. - 2011

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen og Mia
Kirstine Voss

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Leif Achton-Lynegaard, Thomas Boston, Suzie
Creemecheese, Magnus Friis, Peter Højrup, Thorkil
Jacobsen, Tine Jakobsen, Mette Norrie, Katrine
Rosenbæk, Bjørn Friis Thomsen & Karin Toft.

Udgiver
Kronstork

ISSN
1904-8165

Forsideillustration
Charlotte Firing

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:
<http://www.slagtryk.dk/category/1102/>

Karin Toft

Ø

kæften er din mælkebil
du skal ikke
du kan ikke
holde kæft

Ø Ø

mens du æder dine ord under buerne
bliver ansigterne til brede striber på papiret
det grenede blik bliver til hele horisonter
i den anden strøm
i centrifugeret jord
kan ingen hvile
vi vil æde våde sten
og gylden vind
gennem maskerne
ensomhedens strukne papir
stilheden og lyset forsvinder
imens havet klæder jorden af eller omvendt

Ø Ø Ø

jeg står i hvid støj og kaffe
og reparerer storbælt i min håndvask
mens alle har et hjerte i horisonten
står jeg her med en ske

Magnus Friis

Sølvadder

De har bygget et slot af sølv, hvor der gennem fine glitrende sølvgitre trækkes en 24karats sølvkaret af 8 prægtige sølvheste med seletøj af sølv. Sølvfølgelig sidder der i kareten syv sølvsoldater af diskutabel oprindelse uden et spor af tvivl i deres sølvgrå øjne. Der skal være sølvbal i sølvsalen, for kongeparret har sølvbryllup, nu igen. Sølveste Kong Sølvester den d. 27 har i sølvdags med sølvpen håndskrevet alle invitationerne, rullet og puttet dem i sølvcylindre og send dem afsted med sølvduer.

Det er en sølvfølge at tronfølgen går fra sølvfar til sølvsøn, her i dette monarki har kvinderne intet at skulle have sagt, deres eneste opgave er at gå i tætsiddende sølvkjoler uden noget nedenunder og se kønne ud. Én gang om ugen mødes sølvbyens kvinder på den lokale kro og drikker sølvøl light, spiser salte sølvfisk og plirrer om kap med øjnene. Når de sidder der i deres stiveste sølvpuds kan man, hvis man lytter godt efter, høre en lyd som af tusinde små sølvklokker der bimler i vinden.

Når det bliver vinter iser alting over og fortsætter med at ligne sig selv på en prik, for isen er som det fineste sølv. Der er ingen der opdager noget før de sætter deres ben uden for døren og pludselig skøjter ned ad gaden. Byens gader fyldes af forbavsede mennesker, der alle skøjter mod det laveste punkt, hvor alle mødes og glæder sig over endelig at stå stille igen. Ingen har selvfølgelig husket det varme sølvtøj for ingen vidste det var vinter, og således bliver byen i fællesskab forkølet.

Peter Højrup

Forestil dig du bor i et land. Et lille hyggeligt land. Solen skinner, du har det godt . Du er et ungt menneske. Du tager ud på en rejse. Du forelsker dig i et menneske fra et fremmed land, og du beslutter dig for at gifte dig. Men nu går det op for dig, at landet du bor i, gør alt for at forhindre dig i at gifte dig med en fremmed. Nu er du bange, men vi skal længere ind. Vi skal helt ind i sindet. Du tager hen til Udlændingesservice. Der er noget foruroligende over dette navn, noget modstridende og løgnagtigt, det fornemmer du straks. Du kommer ind på kontoret, men kontoret er helt tomt. Der er ikke et menneske, der kan hjælpe dig, kun en svag kværnende lyd som om tusind knive blev slebet mod hinanden et sted ikke så langt borte. Pludselig mærker du et bid i din ankel. Du kigger ned og ser at der ligger en hjemmehjælper og gnaver i din ankel. Nu er du bange, men vi skal længere ind. Vi skal helt ind i sindet. Med blodet sprøjtende fra din læderede ankel flygter du hen mod udgangen, men døren er låst. Hjemmehjælperen maver sig efter dig med utrolig fart, mens hun med en sygeligt skinger stemme gentagne gange skriger: "Jeg vil æde din sjæl". Hjemmehjælperen er lige ved at få fat i din sjæl, det kan du tydeligt mærke, og du har glemt alt om din kæreste og alt om at gifte dig. Du tænker kun på at komme væk. Du får øje på en rulletrappe. Du halter hen til rulletrappen, så hurtigt du kan. Du ser dig tilbage. Hjemmehjælperen har rejst sig på bagbenene og begynder at vakle hen mod dig som en zombie. Nu er du bange, men vi skal længere ind. Helt ind i sindet. Du er nået hen til rulletrappen og stiger på. Hjemmehjælperen kommer nærmere og nærmere. Den kværnende lyd, du næsten havde glemt, bliver højere og højere. Nu er du nået til enden af rulletrappen, og herfra ser du at lyden kommer fra en gigantisk kødhakkemaskine. Du forsøger at løbe tilbage ned ad rulletrappen, men netop da ser du at zombiehjemmehjælperen er nået hen til trappen og nu er på vej op imod dig. Der løber blod ud af hendes mund og ud af hendes øjne. Du vender dig om igen og idet du mærker hendes iskolde hånd gribe fat om din strube snubler du og falder mod kødhakkeren dybt dybt nede. Her slutter dagens drømmerejse og du er nu parat til at gå ud i dit liv med fornyet energi i krop og sjæl.

Leif Achton-Lynegaard

Dyrefaballader

(MARIONETTER)

samba resistente myre marionetter danser i unge atlantis
efter kannibalens testamente artige blåøjede asger med de
lyse krøller oversvømmer myreboet med slangen i haven
(kan myrer i det hele taget svømme eller flyde ovenpå)

(SMACK)

samovar genskin af russiske stepper på låget af citronræskisten
hvor kærligheds spyfluelarven udklækkes ventetiden i mørket
til låget slås op til livets gave og det blændende sollys i øjnene
det korte sekund hvor friheden smadres af fluesmækkerens smeld

(PRINS)

kys frøen bliv prins et kys for prinsessen og det halve kongerige
et luksusliv for en lykkejæger men hugstillingen værker i knæene
hoppe tur rundt om kongeriget en dam i baghaven inden jeg går i frø
prinsessen lægger rød make up som står godt til hendes grønne teint

Katrine Rosenbæk

Byttepenge

Min veninde og jeg snakker om at gå i Hennes & Mauritz for at købe strømper efter skole. Måske gør vi en tur ud af det og tager i Kvickly og køber ind til en salat. Så skal vi have rucola, røde druer, og vi skal have avocadoer. Der er massere af varer til forskellig pris, det er det eneste, der er.

På parkeringspladsen holder bilerne, de er ikke til salg, men det har de været engang.

Vi erhverver os en vis mængde af alle de varer, der bor på hylderne, vi fylder poserne og lægger byttepengene i lommerne.

Sådan fungerer det.

Så er der lidt til næste gang, der er altid lidt tilbage, der er aldrig helt udsolgt, og vores fødder er varme, vores lommer er grønne og røde, fyldt op af byttepenge.

Hveraftens

Da jeg den anden aften skulle cykle ned til byen, stod der en mand og pissede ved et af de mange busstoppesteder, der er spredt langs vejen. Jeg skrev det ned i en note på min mobiltelefon, fordi jeg tænkte, det var interessant.

Jeg forestiller mig, at han ganske enkelt ikke har et sted at være.

Kan ske han bare går frem og tilbage over fodgængerfeltet i et par timer, før han sætter sig ind på det middelmådige konditori i Nørreportcentret og drikker sig en middelmådig kop kaffe og spiser en middelmådig basse. Måske køber han Ekstra Bladet og en kold i Rema 1000. Han ryster sin slidte læderpung, og de omkring-indkøbende, som for eksempel kunne være mig, kan dufte ham. Han dufter af tobak, Gammel Dansk, olie og så den helt friske efterårsluft, der aldrig forlader et menneske, der aldrig omgives af andet. Han har kun mønter i pungen, for dem kan man mærke vægten af, og den følelse kan han godt lide at have liggende i lommen. Jeg bruger altid mit dankort, og jeg siger altid "Ja tak", når min ekspedient spørger, om jeg vil have bonen. Det gør han ikke; hvorfor skulle han bruge tid på at holde et regnskab, når han har det lige i pungen.

Han smiler på en flygtig måde. Hvis jeg gør mig umage, kan jeg få det til at være en velovervejet og velment måde.

Bjørn Friis Thomsen

Aftensuppe

Sin egen virkelighed. stop. svanernes
halse svirper når de sætter over himlen
og du må være sådan en der elsker appelsin
Billedet hænger i en mindre og mindre
original udgave i et ikke førnævnt sommerhus
ved Limfjorden som jeg her inderligt be'r til kan
holde mine erindringer sammen. Det klare vejr
rykker det modsatte standpunkt flere sekunder
nærmere, som en fjordbred. Over bordet svæver
en slags lampe. I al begyndelse er en mor en ufo
et uidentificeret fødende objekt, til hun lyser op
i et smil. Spædbørn vokser ud af alle hjørner
Farveprøve: En tid boede han i huset overfor
oplyser biografien, som voks; som den ældgamle
forskæl på medicinere og kirurger; som os
der spiser aftensuppen endeligt en aften
og jeg kan ikke stoppe tanken om Willumsens
fødder der enten planter folk eller
i de fleste tilfælde svæver

Thorkil Jacobsen

Astronaut

Hun undgår behændigt skindet på pølser
den del af rosinbollen
der ikke er rosiner eller smør.
Hun rækker ud efter
stjernerne og nullermænd på gulvet
glæden når noget glimter
eller lyder som musik

Hun stopper op
på kaffebaren eller
i supermarkedet:
Hun hører fodaftryk på linoleum
kaffemøllens hakkende bas
køleskabet smækker
stemmer i hver deres toneleje
og hun ved ikke at det bare er
virkeligheden
og så danser hun...

Jeg forsøger at redde hende
fra gulvet (den satan) eller
kanten på spisebordet
erkendelsen for enden af
hver piruet. Jeg er bodyguard og
pausekløvn
tilskuer og to hånddukker
jeg er Kaj og Andrea
lyden af alle dyr på bondegården
plus en elefant og Mickey Mouse.
Jeg opfører skuespil
hvor alle har små smil tatoveret
på deres mareridt
og sødmælk flydende i minderne.
Jeg omringer hende med tændstikmænd

der griner til det første
hun skal huske

Livet er en dans, siger jeg og kysser
hende på kanten af en drøm.
Jeg lægger hende
forsigtigt i tremmesengen.
Hver aften er det en månelanding

Mette Norrie

Skyggen af mandag

Bag enhver mandag ligger skyggen af alle de foregående og strækker sig, hvis man af og til føler sig betragtet når man er alene, skyldes det at de har samlet sig til en usynlig hær, tusind tilbageholdte åndedræt bag enhver dør man langsomt lukker efter sig.

Reglerne

Hvis bolden rammer solen skal man dreje en omgang. Hvis bolden er af fjer skal den over nettet. Hvis nettet er en kurv skal bolden igennem det. Hvis der ingen bold er, er der andre ting der gælder:

Den der hopper baglæns ned ad trappen har vundet. Den der kravler højest op i træet har vundet. Den de ikke finder i skoven har vundet.

*

Der er giftigt alle steder hvor der ikke er helle. Der hvor der er helle, har alle helle, men den der råber helle først, har helle før de andre. Det gælder om ikke at blive opdaget. Hvis man opdages gælder det om ikke at blive fanget. Hvis man fanges gælder det om at blive reddet. Den der redder én skal man redde senere.

Hvis man er et hold og holdet vinder skal man dele præmien. Hvis man ikke deler præmien er man ikke et hold. Hvis holdet vinder er det ikke nogens skyld. Hvis holdet taber må man finde en skyldig. Den skyldige må man kaste sig over.

*

Det gælder om at løbe hurtigst. Det gælder om ikke at røre stregerne. Hvis man rører stregerne er man ude. Hvis man er ude må man vente en omgang. Mens man venter vokser de andre i point. Det gælder om at gribe hvis nogen kaster. Det gælder om ikke at blive ramt. Hvis man bliver ramt bliver man aldrig høvding. Hvis der er et mål må man ramme det. Hvis man rammer målet bliver man sol et par sekunder. Hvis man rammer solen drejer den en omgang.

Syv måder at åbne en dør på

/

Drej håndtaget langsomt, lydløst ned, åbn hastigt, glid gennem som en skygge.

//

Trom med knoerne, rytmisk, insisterende, vent utålmodigt på en stemmes "kom ind."

///

Bank hårdt imod, hør efter trin bagved, og vent til den anden er helt tæt på, skub så døren hårdt mod kroppen der vil falde mens du selv går ind.

////

Storm imod fra den anden side af rummet, raml ind i og åbn så roligt som var intet sket

/////

Kig igennem nøglehullet og skriv alt ned hvad du ser. Skub så sedlen gennem åbningen, gå ind og læs den som en andens.

/////

Spark den op og bliv stående som den stod før slaget.

/////

Åbn ganske lidt på klem til solen falder gennem, kryb ind som var du strålen der faldt over gulvet.

Suzie Creemecheese

Kunsten at springe før man falder

hun ville gerne være en kastreret hankat -
hun finder hunkatte jamrende liderlige
ja, alle vil gerne
men det er ikke alle forundt

så fandt sted sted og du blev stedbarn

skriv på dit skilt: *bortrejst på ubestemt tid*
men hvor skal hun tage hen
man kan alligevel ikke flygte
så er det at drømmen åbner sin kattelerm
her står alle muligheder åbne, altid
det er blot et spørgsmål om at vælge

jeg troede man fik en chance til, sagde hun

i mørket mellem klitterne: havet
hængt til tørre
på himlens tørresnor

Thomas Boston

Og det var den nat og det var den sommer og flammen står stille over lyset på bordet, på altanen og sådan ser verden ud lige nu. Set herfra. Gadelamperne ligner UFO'er ophængt i snore, en invasionsfilm fra 50'erne der er næsten er gået i stå. Hvis ikke det var for insekterne. Små flagrende pletter der trækkes op i lyskeglen.

Natholdet, flagermusene, tog over hvor mursejlerne slap. Som orca i de tunge oceaner, sluger de deres ekko. Og nætterne er omvendte døgn, lysnet og skyerne silhuetter. Jeg skriver efter noget jeg ikke kan se:

Erindringen om kollegiet jeg boede i. Det lå udenfor byen, hvor jeg indimellem lod sommernætterne blande sig med skæret fra rispapirslampen. Sådan kunne man brodere loftet med sovende sværmere. Man kunne næsten høre dem snorke med de små vinger i søvne.

Hvorfor hæfte sig ved den slags småting? Ved ører og irriterende summen der ikke kan placeres. O følelsen af samtidig ærgrelse og glæde ved synet af geddens gule farvelblink i mosens cola. De lade, rødørede terapiner i parkerne, men mest mennesker der åbenbart stresser over sumpskilpadder. uforklarlige billeder; en kuglebænkebider i en ravklump, et rovfugleøje eller en gammel bamses vilde stirren gennem glemselen på loftet. Den pludselige dæmoni, lysten til at slå et søm i nogens hoved.

Hør. Noget konkret og meget bedre: denne usynlige ugle derude, der har forvildet sig for tæt på byen. Nu skriger den knudepunkterne i sin rute – en bue lyder det som – væk, væk, væk. Skove at savne. Som derhjemme, sidste vinter, hvor min bror og jeg stod og så ned gennem fjordisen, mørk, klar og massiv. Det var første gang i livet vi lagde mærke til blæretangen som den hang dernede, fastfrosset i et tredimensionelt billede. Og inde ved bredden, sænkningen i kanten af Boserup skov, hvor sensommeren rummer legioner af guldsmede. Ord som "jordbærlygter". Jordbærrene er blodrøde på denne årstid i årstiden. Og duften er rigeligt. Som hendes mund dog kunne fylde verden. Og jeg kan ikke koncentrere mig om noget som helst.

Morgenen fortætter sig. Hvad står der mellem skyernes formationer? Hvislende regn på vej, skønheden der blander sig. Mørke kratere i støv. Rekyldråber på søen. Dapdapdap på vipvipvippende blade. Synenes kor. Salmer og ord.

Hvad er prisen på et digt? Tre essentielle timer søvn, tre timers liv som ingen behøver læse. Vi har vores. Søvnløsheden er solsortenes opfindelse til deres rastløse publikum. Og feerne har de fløjtet til køjs. Som sværmerne sover de under bladene. Alverdens dage mindre begynder.

Tine Jacobsen

Now is the Only Time I Know

En dag stikker jeg af. Efterlader det hele og alle dem jeg kender. En stille dag, en solrig dag, en larmende dag, en stille dag.

En dag går jeg fra det, mens prærieulvene vender deres snuder og hyler. Jeg behøver ikke blive, intet binder mig. Ikke nogen løfter om at græde eller gruble eller finde mig i det.

Jeg vælger jo selv, det er et spørgsmål om det rette tidspunkt.

En dag vil jeg gå, som en pige i en kjole i en skov. Tøge mine sko på og gå uden at se mig tilbage.

Jeg tænker og smiler og tænker, at en dag vil jeg stikke af. Jeg bliver ikke for altid. Jeg kan forlade når det passer mig og jeg behøver ikke at fortryde. En dag går jeg tilbage til dét jeg altid har savnet, eller ud for at finde dét jeg aldrig har haft. Jeg vil gå med min duft af grønne planter og solstænk i øjnene og alting skal stå mig frit for. Vejene og tilliden. Og skyerne vil drive med mig på min lille grusvej, hvor jeg går og er menneske og pige og dyr. Halvt lille dyr i solen, på mine stankelben og synger med antennerne ude. Blå af musik og insekt i svirrende sommerluft.

En dag stikker jeg af. Jeg forlader dem der vil savne mig inderligt. Og det er ikke en form for straf, men min menneskelige frihed, der beforder mig på to ben og følelser og forstand. Og jeg tænker på det, mens jeg sidder i toget og drikker min juice, mens jeg går med min taske og smiler til fremmede. Jeg tænker på det, når jeg ligger i min seng i en flyvende drømmehimmel. Når jeg forsvinder i de hviskende lyde fra byen udenfor. Og de raslende, rykkende rytmer fra mine hovedtelefoner. Musikken, der hypnotiserer med sine løfter om dybe dybe kosmopoler og hekseskove. Musikken med sine vidunderlige stemmer, der alle strækker sig ud og bugter sig om mig, og velkommer mig med kærtegnende følehorn. Mens jeg står med vind i håret og ser skibe sejle ud og ind. Og blæsten går igennem mig som engle og spøgelse.

Vilde som jeg selv og vil have mere.

Jeg drømmer om det og bliver barn igen. Barn med mine idéer, og en dag, når jeg er rigtig træt i hovedet vil jeg forsvinde. Jeg vil bare gå, sige fra, så jeg kan slukke min natlampe og kun se væsener, der vil mig det godt. Se dem springe frem på

tapetet med deres ansigter, der flækker og sprækker i knitrende grin. Og jeg kan gå ud i det grønne, og lægge mig på jorden og inhalere tiden som et narkotikum.

Mellem søjler af bark herude hvor ingen kan finde mig.

Når jeg sidder ved siden af dig, lukker jeg øjnene og vender hovedet væk. Et saligt smil trækker sig langsomt og hemmeligt over mit rene, ulæselige ansigt, mens jeg forestiller mig, at jeg glider væk fra dig. Stille og sidelæns, længere og længere væk på min stol og ud i landskabet.

Når jeg er blandt menneskene, elsker jeg at lukke øjnene og forsvinde.. Flyve over himlen som en fantasifugl på en bølge af elektricitet. Jeg elsker at være mennesket med de lukkede øjne, åh mine øjne, som er trætte og har set for meget... den sovende, den drømmende. Faretruende vågen bag mine fredfyldte øjenlåg. Flygtende som det blålige natlys i timen før solen står op.

Og ude på stepperne græsser gazellerne, og herhjemme står fårene og ser dumme ud. Køerne tygger drøv på marker, der summer af løvetand og humlebier. Jeg skyller mit økologiske ned i svælget, mærker hvordan smagen af æbler og vindruer og appelsin bruser ud i alle afkroge af kroppen, der er en levende organisme.

Og jeg ligger i badekarret med mine øjne åbne, og mine ben samlet og spredt, og mine stadig unge fingre, der trommer på kanten. Jeg tager og holder mig for næsen og dykker ned under overfladen, hvor håret står som uroligt søgræs om mit hvide ansigt. Vægtløs under mængden af det livgivende transparente. Under vandet kan jeg høre mit eget hjerte slå. Det lyder som en damper over Atlanten, og det runger ud i hele kroppen. Blodet banker, det bobler, gryden syder i maven. Jeg åbner øjnene under masserne, og ser rummet skævt og forvredet gennem elementet.

Hernede fra ser alting anderledes ud. Lofterne gynger, ydre lyde ophører til fordel for boblende kropsmusik. Jeg drømmer at jeg er en fisk og slår med halen på nautiske dybder. Hernede i det natteblå, hvor søanemoner og lygtefisk ånder i takt med plankton og djævlerokker, og hvor solen sender fåmælte strejf af glitrende lys ned til sine nederste af klodens undersåtter.

Vi er i bunden af diskoteket, hvor der er næsten mørkt, og hvor kun den pumpende rytme insisterer i altings øvrige søvnighed.

Her er jeg fri i bevægelserne. Og jeg vil gerne bo tæt på havet med duften af saltvand og tang. Eller i byen, hvor der er mennesker og børn og gårde, hvor jeg kan mættes af mad og huse, der rummer alt hvad hjertet kan begære. Og hvor jeg

kan bo i en lejlighed og blive ved med at skabe dét, jeg er skabt til. Eller jeg kan blive her og gå rundt og være dét, jeg altid har været. Bortset fra, at jeg har slukket på knappen for mennesker og deres dårlige indflydelse, og de mareridt det giver mig at være fanget i tilstande, jeg ikke kender fra mit eget hjerte.

En dag stikker jeg af og jeg glæder mig lidt, skønt det endnu er min egen hemmelighed. Jeg kan altid bare sige, at jeg ikke gider mere. Det er ikke værre end dét. Det kribler helt i maven. Der er så meget, der venter på mig uanset hvad jeg vælger, og jeg er lykkelig i tanken. At vaske sit tøj, at være den første til at løbe ud af byen. Pige, alvorsfuld med skæmtende sol på kinderne og kjole og sko. Herude skal gaderne ligge åbne for mig... og jeg kan gøre det når som helst, og gør det, gør det, det lover jeg spejlet. På en måde bedrøvet til det yderste, men lettet og oprigtigt beslutsom. Knapper skjorten op og lader solen slikke de sviende rifter. Og ude på landevejene tuder lastbilerne i hornene, og jeg er allerede ude hvor kragerne vender og kloden drager dybe suk.

Indholdsfortegnelse

Forside illustration af Charlotte Ferring

Karin Toft	Tre tekster	s. 3
Magnus Friis	Sølvmadder	s. 4
Peter Højrup	Forestil dig at du bor i et land	s. 5
Leif Achton-Lynegaard	Dyrefaballader	s. 6
Katrine Rosenbæk	Byttepenge	s. 7
	Hveraftens	s.8
Bjørn Friis Thomsen	Aftensuppe	s. 9
Thorkil Jacobsen	Astronaut	s. 10
Mette Norrie	Skyggen af mandag	s. 12
	Reglerne	s. 13
	Syv måder at åbne en dør på	s. 15
Suzie Creemecheese	Kunsten af springe før man falder	s. 17
Thomas Boston	Og det var den nat og det var den sommer	s. 18
	Bag øjnene	s. 20
Tine Jakobsen	Now is the Only Time I Know	s. 21